Nadaljevanje z 2. strani

drugih razmer prav vsakega upravičenega prosilca. Pri tem mislimo na tiste prosilce, ki izpolnjujejo *vse* pogoje po natečaju in ki so svojo prošnjo opremili z zahtevanimi potrdili.

Člani komisij, ki bodo od začetka novembra delovali v omenjenih komisijah, so imeli 28. 10. 1975 posvet, ki ga je za vse občinske komisije vseh ljubljanskih občin organiziral odbor za družbeno pomoč samoupravne stanovanjske skupnosti mesta Ljubljane. Na posvetu so se člani omenjenih komisij dogovorili o enotnih smernicah za delo komisij, ki bodo po vsej Ljubljani točkovale stanovanjske razmere upravičenih prosilcev za stanovanja, zgrajena s sredstvi za družbeno pomoč

Predviden čas za delo teh komisij pa je zelo kratek.

Na podlagi predhodnih informacij iz samoupravne stanovanjske skupnosti Ljubljana ocenjujemo namreč, da bo število upravičenih prosilcev v naši občini večje od števila upravičenih prosilcev na podlagi natečaja bivšega solidarnostnega stanovanjskega sklada za območje ljubljanskih občin v letu 1974. Če to ne velja za druge občine, potem lahko trdimo, da je to rezultat res dobro organiziranega dela nekaterih krajevnih skupnosti v naši občini, še posebej Stare Ljubljane. To obenem dokazuje, da tudi znatno ostrejši pogoj 5-letnega bivanja in dela v Ljubljani ni vplival na zmanjšanje števila upravičencev — prosilcev v naši občini v taki meri kot v drugih. Torej, če bo večje število upravičencev — bo težje in obsežnejše delo komisij, ki bodo delale predvsem v popoldanskem času in ob sobotah dopoldne, do predvidoma 5. ali 6. decembra 1975. Po opravljenih ogledih bo odbor za družbeno pomoč samoupravne stanovanjske skupnosti občine Ljubljana-Center sestavil občinsko prednostno listo za pridobitev stanovanja — po posameznih kategorijah upravičenih prosilcev: družine in občani z nižjimi dohodki, mlade družine in upokojeni občani.

Odbor za družbeno pomoč bo omenjeno občinsko prednostno listo poslal v obravnavo Izvršilnemu odboru samoupravne stanovanjske skupnosti Ljubljana-Center, le-ta pa jo bo poslal v obravnavo Skupščini samoupravne stanovanjske skupnosti občine Ljubljana-Center z vsemi dopolnitvami in predlogi iz javne razprave.

Skupščina samoupravne stanovanjske skupnosti bo seznanjena tudi z listo prosilcev, katerih prošnje je odbor zavrnil kot neupravičene.

Po soglasju s predloženo prednostno listo bo Skupščina samoupravne stanovanjske skupnosti občine posredovala prednostno listo občine samoupravni stanovanjski skupnosti Ljubljane zaradi sestave enotne prednostne liste vseh ljubljanskih občin.

Od zaključka dela komisij, ki bodo opravljale oglede stanovanjskih pogojev upravičenih prosilcev pa do pošiljanja občinske prednostne liste samoupravni stanovanjski skupnosti Ljubljana, naj bi poteklo le 10 dni.

Menim, da bo to delo v tako kratkem času nemogoče opraviti, saj v tem primeru sploh ne bi moglo biti javne razprave o predlogu občinske prednostne liste, kar pa seveda nikakor ne bi bilo v skladu s pravicami občanov in bi seveda tudi onemogočilo normalno delo delegatom Skupščine samoupravne stanovanjske skupnosti občine.

Delegati samoupravne stanovanjske skupnosti občine center, še posebej pa odbor za družbeno pomoč in njegove komisije, ki bodo točkovale stanovanjske razmere upravičenih prosilcev, bodo pri tej važni akciji sodelovali z delegati SOB Ljubljana-Center, kadrovskimi službami OZD v občini, krajevnimi skupnostmi v občini, Centrom za socialno delo občine in z Občinsko zvezo sindikatov, vse s ciljem, da bi to, eno najbolj pomembnih družbeno-političnih akcij v Ljubljani v letošnjem letu opravili na najbolj ustrezen način in v splošno zadovoljstvo vseh občanov in delovnih ljudi naše občine.

Razen tega natečaja je v teku tudi natečaj za posojila delavcem, zaposlenim pri zasebnih delodajalcih (za stanovanja v etažni lastnini, gradnjo individualnih stanovanjskih hiš ali za adaptacijo stanovanjskih hiš).

Glede na to, da bo te dni izšel tudi Odlok o delni nadomestitvi stanarine (subvencioniranje), ki ga je sprejela Skupščina mesta Ljubljane na seji 9. okt. 1975, bomo v naslednji številki objavili celoten odlok in tudi pojasnila ter obvestila naše občinske stanovanjske skupnosti, ki je njegov izvajalec.

SILVO GRGIČ

UREDNIŠKA KRAMLJANJA

V občinskem glasilu moramo biti konkretni

Marsikateri občan je mišljenja, da je poglavitna napaka našega tiska v tem, da preveč teoretizira in da navaja vse premalo praktičnih primerov iz življenja in gospodarjenja. Še zlasti je treba biti konkreten v občinskem glasilu kot so Dogovori.

Pisati moramo, kaj je poglobljena razredno delavska iniciativa dejansko dosegla v boju za stabilizacijo, proti inflaciji, za smotrnejšo politiko uvoza in izvoza. Postreči moramo s podatki in številkami. Samo tako bo razvidno, kako delavska pobuda vpliva na proizvodnjo, produktivnost, rentabilnost. Dragocen nam je še tako droben primer, kako je delavcem uspelo zmanjšati izmeček, prihraniti reprodukcijski material, doseči z drobnimi izumi racionalizacijo pri živem delu, materialu, transportu, stroških itd. Kako se v tovarnah skozi vse odločnejšo samoupravo uveljavlja nagrajevanje po delu; kako zorijo odnosi pri formiranju in delitvi dohodka; kako in kje delavec počasi vendar že vpliva na načrtovanje, na poslovno in investicijsko politiko, na razširjeno reprodukcijo; kako in kje se spodmikajo tla tehnokratizmu in odtujevanju sredstev od delavskega vpliva; kako deluje delavska kontrola, kaj je bilo storjenega za boljši delavčev življenjski standard in za pravičnejše vrednotenje minulega dela. Za naš časopis so najbolj dragoceni pozitivni primeri o vsem tem, zato želimo, da bi prejeli čimveč tovrstnih obvestil iz tovarn pa tudi iz drugih organizacij združenega dela.

Nadalje smo dolžni kar se da konkretno pisati o krajevnih skupnostih. Čimveč zapisov o akcijah, o raznolikosti dela in aktivnosti, popularizirati moramo ljudi, ki so duša socialnih, drobno gospodarskih, prosvetnih, kulturnih, skrbniških, športnih, družbenih in vseh drugih dejavnostih, ki vodijo direktno k boljšemu vsakdanjiku in boljšemu standardu občanov. Opisovati moramo potek teh akcij; prikazovati uspehe, ki so sad naraščajoče politične osveščenosti na terenih, včasih pa z dobrohotno kritiko ošvrkniti lenobo, nedelavnost, zaspanost. In spet: dobrodošla nam mora biti še tako drobna informacija, da je le konkretna in preverjena. Poglavje zase so odnosi med krajevnimi skupnostmi in delovnimi organizacijami na njihovem ozemlju. Kakšno je sodelovanje? Kako se bolj ali manj skladno dopolnjujejo, kako si medsebojno pomagajo? Ali je za uspešno delo krajevnih skupnosti zares vedno ali povsod odločujoče samo več ali manj denarja, ki je na razpolago? Kaj dela mladina, kako uspešne so posamezne sekcije? Kje so zastoji zaradi ohlapnega dogovarjanja in obveščanja? Naš časopis naj razgrinja in popularizira, kako v krajevni skupnosti raste zavest ljudske usodne medsebojne povezanosti, prijateljstva in tovarištva.

Vsem občanom, ki bi nam o tem napisali vest ali članek, pa želimo spet in spet položiti na srce: v občinskem glasilu je treba pisati o resničnih stvareh na konkreten način.

Z. KRŽIŠNIK

Jože Klanjšek – Vasja (Ižanc)

Če bi nekdo naredil statistiko o odstotku udeležencev revolucije, ki so se posebno odlikovali, izšli pa so po sedanjem izrazoslovju iz »neurejenih« družin, bi bil odstotek brškone precejšen. Težave, ki so jim bili zaradi razmer še kot otroci izpostavljeni, so vsekakor močne značaje prekalile že zdavnaj pred vojno. Ko so prišli hudi časi preizkušnje za skoraj vse Slovence, so že vedeli, kje je njihovo mesto in kaj morajo narediti.

Eden takih je bil tudi pokojni narodni heroj Jože Klanjšek-Vasja. Rojen je bil v vasi Drtija pri Domžalah 29. aprila 1917, oče je bil delavec, mati gospodinja. Poleg Jožeta sta imela še hčerko. Toda leta 1923 sta se oče in mati tako sprla, da sta sklenila živeti ločeno. Otroka sta ostala pri materi. Jože je komaj sedemleten že moral iti za pastirja. V osnovno šolo je začel hoditi v Moravčah, nadaljeval pa jo je na Igu, kjer je služil. Končal je šest razredov, nato pa se je šel učit za vodovodnega instalaterja v Ljubljano, kjer je tudi končal tri razrede obrtne šole. V tem času sta mati in sestra stanovali v Hrenovi ulici v Ljubljani in je lahko živel pri njima. Leta 1935 se je izučil in se zaposlil, spet v Ljubljani. Leta 1938 je moral k vojakom, služil je 18 mesecev pri letalstvu kot mehanik in kot tak dobil stopnjo kaplarja. Po odsluženi vojaščini ni mogel nekaj časa dobiti službe, odšel je na Gorenjsko in nekaj časa delal kot sobar ter portir po kranjskogorskih hotelih. Šele tik pred vojno so ga vzeli na delo v jeseniško železarno. V tem času je bil že član naprednega sindikata, leta 1936 pa je bil nekaj časa pri telovadni organizaciji »Sokol«.

Aprila 1941 je bil pri vojakih, izognil se je zajetju in se vrnil v Ljubljano, čez nekaj časa pa je odšel na Jesenice delat. Toda avgusta 1941 mu je tam postalo prevroče, pobegnil je in spet prišel v Ljubljano. Tu se je kmalu vključil v Osvobodilno fronto in odšel decembra istega leta k partizanom na Krim. Nekaj časa je bil v šolskem taborišču na Kožljeku, katerega borci so postali jedro 3. partizanskega bataljona, ki je dobil ime po Ljubu Šercerju.

Že aprila 1942 je postal v tem bataljonu četni komandir, maja pa bataljonski komandant. Konec januarja 1942 je postal tudi kandidat, 10. marca 1942 pa član Komunistične partije Slovenije

Spomladi 1942 so se naše enote zelo hitro krepile, nastajale so nove čete, bataljoni in odredi. Ti so potrebovali komandirje, komandante in politične komisarje, višji štabi so za to delo odrejali pač tiste, ki so se prej najbolj odlikovali, čeprav mnogokrat ni bilo zadosti časa, da bi se izkazali v daljšem časovnem razdobju. Potem so tiste, ki so zagrešili kako napako, tudi hitro in neusmiljeno odstranili s položajev in poslali med navadne partizane. Toda Klanjšek je bil med tistimi, katerih pot je vodila vedno više, kar je znak, da je bil kot poveljnik zelo uspešen in da je prekašal mnoge druge, čeprav sta bili njegova šolska in vojaška izobrazba. Pomagala sta mu naravna bistrina in iznajdljivost, da o osebnem pogumu, s katerim je bil vedno za zgled niti ne govorimo.

Tako je bil že junija 1942 komandant Kočevskega odreda, ki mu je dokaj uspešno poveljeval tudi med poletno italijansko ofenzivo. Ob ustanovitvi Šercerjve brigade je postal nemestnik brigadnega komandanta. Šercerjeva brigada se je celo zimo 1942 na 1943 v zasneženih notranjskih gozdovih bojevala z belogardisti, katerih postojanke so rasle tudi po zakotnih vaseh kot gobe po dežju. Spomladi 1943 je postal komandant Šercerjeve in že 1. maja 1943, med prvimi poveljniki naše vojske dobil majorsko stopnjo. Odlikoval se je v bojih okoli Žužemberka, kjer se je izkazal ne le z junaštvom, ampak tudi z iznajdljivostjo. S poškodovanega italijanskega tanka so partizani vzeli brzostrelni topič in ga po njegovem ukazu pritrdili na os z dvema kolesoma, sneta s kmečkega voza. Toda v teh bojih je bil ranjen od mine, ni se dolgo zdravil, spet je hitel v boj in bil pri Grčaricah ob zavzetju četniške postojanke spet ranjen.

Novembra 1943 je prišel iz bolnišnice. Tedaj je dobil že stopnjo podpolkovnika in postal načelnik štaba 7. korpusa. Potem ko je decembra istega leta med napadom na Kočevje padel komandant 14. divizije Mirko Bračič, je njegovo mesto zasedel Jože Klanjšek. Divizija, ena izmed dveh slovenskih, kjer je bilo sorazmerno največ starih partizanov, kar dve brigadi, je dobila kmalu zatem posebno nalogo, zelo kočljivo in nevarno. Odšla naj bi na Štajersko ter tam okrepila tamkajšnje partizanske enote z izkušenimi poveljniki in komisarji, nato pa skupaj z njimi izpeljala splošno mobilizacijo in množično vstajo, podobno kot so bile že 1942 in 1943 na Dolenjskem in Primorskem.

O pohodu 14. divizije čez Hrvaško na Štajersko, o napornih pohodih, hudih bojih ter snegu in mrazu so pisali že številni pisci, zato ni treba njihovih ugotovitev ponavljati. Dovolj je, če ugotovimo, da je bil pohod 14. divizije ena izmed najhujših preizkušenj za njene borce. Med pohodom je Klanjšek kot komandant večkrat sam pomagal nositi ranjence, ko je bilo hudo in ko so na smrt izmučeni borci začeli omahovati pred sovražnikovo premočjo, je tudi sam jurišal s člani divizijskega štaba.

14. divizija se je nazadnje le prebila iz mnogih sovražnikovih obročev, čeprav za ceno strahotnih izgub. To so mu nekateri zamerili, toda drugače ni šlo, ukrepal je po svoji presoji in po nasvetih tovarišev divizijskega štaba ter delegata glavnega štaba.

Potem ko se je tudi na Štajerskem začela naša ofenziva, so Klanjška poslali na Primorsko. Najprej je bil komandant 30., nato pa 31. divizije, spet je bil hudo ranjen, ko je ozdravel, pa je postal namestnik komandanta 9. korpusa. Kot tak se je udeležil bojev v zadnji ofenzivi leta 1945, ko se je korpus moral bojevati za lastni obstoj in se prebijati iz obročev za ceno hudih žrtev.

Po vojni je ostal v vojski, kakor so od njega zahtevali in kakor mu je velevala dolžnost. Ni spraševal, kam ga bodo poslali in kaj bo moral delati. Štirinajstkrat laže in huje ranjen je bil leta 1955 kot polkovnik upokojen, potem ko je obredel skoraj vso Jugoslavija ter končal višjo vojno akademijo.

Tudi kot civilist je ostal neverjetno delaven človek z močnim občutkom za dolžnost. Kot tak je opravljal vrsto odgovornih služb po raznih krajih, navadno so ga poslali spet tja, kjer je bilo najbolj kočljivo in spet ni nikoli ugovarjal.

V tem času, ko je bil član republiške konference SZDL ter republiškega odbora Zveze združenj borcev NOV, se je odlikoval tudi kot član osrednjega vodstva Zveze rezervnih oficirjev, kasneje Zveze rezervnih oficirjev in podoficirjev, oziroma Zveze rezervnih vojaških starešin. Takrat, ko je prišel iz vojske, ta organizacija še zdaleč ni bila to kar je zdaj, saj je šele iskala načine in oblike dela ter delovna območja. Spet se je izkazal z iznajdljivostjo in občutkom za to, kaj je prav. Bil je eden izmed tistih, ki so navkljub težnjam dokajšnjega dela vodstva vztrajali na obujanju partizanskih tradicij in tako dali svoj delež k temeljem današnjega načela o vseljudski obrambi.

V tem času, med 1955. in 1965. letom, je živel v skromnem stanovanju na Prešernovi v Ljubljani. V tem stanovanju je tudi umrl kot žrtev povsem nenavadne nesreče. Golob, kakršnih je tudi v Ljubljani več kot preveč, je zašel v dušnik plinskega bojlerja v kopalnici in ga zamašil ter poginil. Ko je Klanjšek prižgal plin, da bi segrel vodo za kopanje, ni bilo dovolj kisika in ne da bi se zavedal, je omedlel zaradi ogljikovega monoksida. Ko ga ni bilo predolgo iz stanovanja, so vlomili vrata in ga našli, uradno velja za datum njegove smrti 18. september 1965. Tako je pred kratkim preteklo deset let od njegove tragične smrti v mirnih časih, smrti junaka, ki je stokrat in stokrat gledal smrti v obraz.

MILE PAVLIN